No. 104. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 28 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve. 55. Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gelet op Zr. Ms. Besluit van den 8. Julij ll. (Staatsblad No. 37);

[illegible] Staatsraad Gouverneur dezer Provincie, van den 15. dezer maand;

Brengen bij deze ter kennis van de belanghebbenden:

Dat bij Zr. Ms. voormeld Besluit, de Vesting Vlissingen, het Fort Rammekens en de andere in den omtrek dezer Stad afgezonderd gelegene Forten, onder de Vestingen, Sterkten en Linien der eerste of tweede klasse in de eerste Fortificatie-Directie dezes Rijks zijn opgenomen.

Dat mitsdien op de voormelde Vestingwerken van toepassing is de wet van den 16. November 1814, (Staatsblad No. 106), en diensvolgens op den verboden kring derzelve geene nieuwe gebouwen vermogen te worden gesticht, noch aan die welke aldaar reeds mogten bestaan, eenige met de voormelde wet strijdige vertimmeringen worden gedaan, of ook beplantingen, enz. worden bewerkstelligd, dan na daartoe de vereischte vergunning van het Departement van Oorlog te hebben verkregen, kunnende ingeval van twijfel of het terrein waarop men verlangt te bouwen of te planten of waarop het gebouw aan hetwelke eenige veranderingen moet worden bewerkstelligd, staande is binnen den verboden kring der Vestingwerken gelegen is, de te dezer zake benoodigde inlichtingen bij den Eerstaanwezenden Officier der Genie alhier worden ingewonnen.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 24. Augustus 1844.

Burgemeester en Wethouders voornoemd.

A. VAN DER SWALME.

Ter Ordonnantie van Hun Ed. Achtb.

S. VAN DER SWALME,

Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

PRAAG, den 16. Julij. Wanneer de nieuwsbladen u trachten diets te maken, dat te Praag de oproeren der werklieden, voornamelijk tegen ingezetenen van de Joodsche godsdienst waren gerigt, sla er dan geen geloof aan; zulke berigten zijn bezijden de waarheid. Het kwaad zit dieper dan men denkt, en men schijnt de Joodsche bevolking tot zijn hoofddoel gekozen te hebben, ten einde den snoodsten aanleg en de heilloosste gevolgen, achter het mom des godsdienst-haats, te verbergen. Fabriekanten van Christelijke en Joodsche gezindten, welker aantal te Praag aanmerkelijk is, zijn, beide zonder onderscheid, de offers der demonstratien geweest. Het gemeen gaf zich aan toomelooze buitensporigheden over, het koelde ten laatste zijn wrok aan Joodsche industriëlen en anderen, dewijl het Prager grauw mindere straf en gestrengheid der wetten voor mishandeling van Joden, dan voor andere misdrijven vreest.

Over het algemeen valt daarbij op te merken, dat de zamenloop en omloop derzelfde gebeurtenissen in onderscheidene plaatsen, minder het kenmerk van toeval dan dat van vooroverleg en beradenheid dragen. Sedert 1820 heeft het gemeen zich nergens aan Joden vergrepen. Na de befaamde gebeurtenis van Damascus namen de dingen een anderen keer. Te Rhodes, Marmora, Karlsruhe, Gesecke, Tarnow en Praag worden dezelfde verschijnselen waargenomen. Iedere nietige bijzonderheid, iedere beuzeling wordt ook met lust aangegrepen om de gruweldaden der middeneeuwen uit haren doodslaap te schudden. Hoe veel smaad en ergernis! van boven beperking, van beneden moord en roof! De geest van vrede en verdraagzaamheid ontwijkt ons helaas al meer en meer! Gelukkig dat de volksbewegingen zich aanvankelijk tot de industrielen aller gezindten uitstrekten, anders zou het onzalig doel derzelven geheel en al den armen Joden ondergeschoven zijn.

Het is inderdaad te bejammeren, dat de belijders der Joodsche godsdienst, onverschillig in welken maatschappelijken stand zij zich plaatsen, bijna in geheel Duitschland, het schaap uit de fabel blijven: leggen zij zich op koophandel toe, dan bevorderen zij de volksvlijt niet; oefenen zij het fabriekwezen uit, dan weten zij de algemeene bedrijvigheid aan hunne belangen ondergeschikt te maken; speculeren zij in staatspapier, dan wordt de daling van de waarde der grondbezittingen daaraan toegeschreven, en koopen zij have en goed, dan raakt weder het geheele land in hunne handen; en zoo met de eene als met de andere tak van bestaan, hier worden *alle* bronnen van welvaart voor onderdanen gestopt welke de Joodsche godsdienst belijden; daar overlaadt men hun met verwijtingen wanneer zij zich op geene andere bedrijven toeleggen, dan die welke men goedvindt hun te veroorlooven; elders werpt men het een of ander toe of af, en hoont en beschimpt hun als zij er gebruik van moeten maken.

Met de godsdienst staat het niet veel beter gesteld: Wanneer de Duitsche joden de Pharisesche leerstellingen aankleven en zich naar dezelve schikken en plooijen, dan stelt de kwaadwillendheid hen als onnutte en schadelijke wezens ten toon, en zet hen den voet op den nek; sluiten zij zich aan het zuivere Mosaïsmus, dragen zij, in handel en wandel, den stempel eener wezenlijke beschaving, [illegible] algemeene zeden en gebruiken, dan zijn zij, in de oogen van *Strekfusz* en consorten, *Deïsten*, goddelooze en verwaten menschen, die de algemeene verachting waardig zijn.

Het gering aantal rijken en vermogenden berokkent der massa veel onaangenaamheid. De nijd en afgunst die zij wekken, valt als stofwolken op geheel het Jodendom neder. Hoe weinig nut stichten zij evenwel! De offers welke zij aan de stoffelijke en zedelijke belangen hunner geloofsgenooten brengen zijn doorgaans van zeer geringe waarde

Indien zij, naar gelang hunner vermogens, hunnen ten achteren gestelden medebroederen hulp en bijstand boden; indien de rijken en de aanzienlijken den kring meer genegen bleven waaruit zij voortkwamen en wien zij geloofshalve toebehooren, en niet in trotschen overmoed op hem neder zagen; wanneer zij binnen dien kring den hoogsten rang wilden innemen, in plaats van maar al te dikwerf, er buiten, naar den laagsten te streven, dan zoude er ten minste eenige reden bestaan, om hunnentwege telkens den lijdenskelk te ledigen.

TRIEST, den 14. Augustus. Het vertrek van *Mehemed-Ali* naar Mekka baart vooral in den handel veel opziens. Hij is in 1769 te Kavala, in Rumeliën, geboren, zoodat hij 75 jaren oud is. Sedert 1. April 1806 is hij Onder-Koning van Egypte. *Ibrahim*-pacha, die hem zal opvolgen, is in 1786 geboren, en is alzoo 58 jaren.

— Nadere berigten zeggen, dat *Mehemed-Ali* vóór zijn vertrek omtrent 2000 gevangenen in vrijheid heeft gesteld. Hij had verklaard, dat hij in Mekka den naam van *Hadschi* (pelgrim) zou aannemen.

BERLIJN, den 17. Augustus. In de *Breslauer Courant* leest men: «Zoo men weet, heeft zich alhier een genootschap van onderscheiden hooge staats-ambtenaren, bankiers, kooplieden en burgers gevormd, tot ondersteuning van de noodlijdenden, ten gevolge der overstroomingen in Oost- en West-Pruisen. Aan derzelver hoofd heeft zich de krijgs-minister *van Boyen* gesteld, met kennisgeving, dat er eerstdaags 10.000 daalders uit de 's Rijks middelen ter bedoelde ondersteuning zouden worden verleend. De gevolgen der overstroomingen, van welke dus verre geen zoodanig voorbeeld is geweest, laten zich nog niet overzien, maar voorzeker zullen zij niet minder erg wezen dan die van den Hamburger brand, die in alle deelen van Duitschland de meest aangename, krachtdadigste onderstanden heeft uitgelokt. Hier, waar het thans het leenigen van eene vaderlandsche ramp van gelijken omvang betreft, schijnt zich zoo veel en zoo levendige deelneming niet te vertoonen. Men hoopt, dat zulks nog komen zal en dat ook de 10,000 daalders uit de staats-middelen, slechts eene eerste bezending zullen zijn. Welligt zou de groothandel goed doen, met van hare ontzettende massa doodliggende kapitalen, een goed deel levendig te maken, en aan de ongelukkigsten kapitalen renteloos of tegen geringere renten, dan in het bijzondere leven mogelijk is, voor te schieten en te leenen. Dit zou een wezenlijke groothandel zijn."

BRESLAU, den 12. Augustus. Niet lang geleden schoot, gelijk de «*Breslauer Zeitung*" vermeldde, in C., eene plaats in het Trebnitzer district, een luitenant den knecht van den daar wonenden landeigenaar *H. v. C.* moorddadiglijk ter neer; naauw nog is het berigt dezer daad door de provincie verspreid, of wij hooren van eene rooverbende, die, formeel georganiseerd, onder aanvoering van zekeren *Psieg*, door de geheele streek hare gewelddadigheden pleegt. Daarbij schijnt het, echter, niet te blijven. Ik moet u mededeelen een berigt, hetwelk u ongeloofelijk zoude voorkomen, ware het niet aan een Silesich, in de provincie uitkomend, blad ontleend. Lang, namelijk, ging er reeds het gerucht, dat er wilddieven door de ambtenaren der houtvesterij doodgeschoten en op houtstapels waren verbrand geworden. Tot nog toe was er in de publieke dagbladen daarover niets naders te lezen; eerst thans verhaalt de Liegnitzer «*Silesia*," dat er, in den afgeloopen winter, op ééne heerlijkheid meer dan *tien* wilddieven op deze wijze aan de vergetelheid waren overgeleverd geworden. "Deze wijze van regtspleging ontslaat natuurlijk van alle eventuële verantwoordelijkheid. Men zoude geneigd zijn, iets dergelijks voor onmogelijk te houden, maar de éénstemmigheid, met welke het verhaald wordt, en door zeer geloofwaardige lieden verhaald wordt, laat er niet langer aan twijfelen.

— Sedert eenigen tijd werd een deel van Silezie door rooverbenden onveilig gemaakt. Zoo gevreesd waren deze benden dat, toen men den 14. dezer twee hoofden derzelven, zekeren *Psieg* en *Greinert*, onder de gemeente Strenz, bij Kempen, in een huis verraste, men zich niet anders van hen heeft durven meester maken, dan door het huis in brand te steken. Zij waren in den schoorsteen gevlugt, maar toen het dak begon te branden, moesten zij te voorschijn komen. Toen zij nu uit de brandende woning drongen, werd er door de manschap, die haar omsingeld had, een algemeen salvo op hun gelost, waardoor de een zwaar en de ander ligter gekwetst werd, en beide in handen der geregte vielen.

KOBLENTZ, den 19. Augustus. In den namiddag van verleden Vrijdag, had men in de streek bij Rhense, aan den Rijn, een uur van hier, het verwonderlijk schouwspel van ettelijke *sneeuwvlagen*. Het is schier ongeloofelijk, dat er *gedurende de hondsdagen in de Ryn-streken sneeuw zoude gevallen zyn!*

— Uit het *Groothertogdom Pozen*, 13. Augustus. De tijdingen uit het naburig Pozen zijn bedroevend. Dezer dagen namelijk zijn aldaar ongeveer 40 poolsche edellieden in hechtenis genomen en naar het binnenste van Rusland gevoerd. Volgens geruchten, zouden in Polen de draden van een geheim wijd uitgestrekt complot ontdekt zijn.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 23. Augustus. Het *Journal des Débats* wendde gisteren voor, dat het gouvernement geene tijdingen uit Algerie had ontvangen, en dat men dezelve eerst binnen 2 à 3 dagen kon verwachten. Het is evenwel zeker, dat de telegraphische tijding, heden door den *Messager* medegedeeld, reeds ll. Maandag is ontvangen, en in geheel andere bewoordingen was vervat, daar de maarschalk in dezelve sterk aandrong op ondersteuning, alzoo hij in een hem onbekend land niet met 8 à 9000 man tegen eene legermagt van 50.000 man kon te velde trekken. Het *Journal des Débats* zegt zelve, dat de maarschalk minstens 12,000 man en daarbij eene verbindingskolonne en eene kolonne ter bewaring en bezorging der levensmiddelen benoodigd heeft, en meent daarom, dat men tot de lente zal moeten wachten, om de vijandelijkheden te beginnen. Men vraagt thans: waarom geene versterking te zenden? of zou men ter wille van Engeland, na groote kosten te hebben gemaakt, eenen strijd uitstellen, welke hoe meer dezelve verdaagd wordt, des te noodlottiger en moeijelijker wordt? Daarenboven heeft de prins slechts 1200 man landingstroepen aan boord, met welke het hem onmogelijk is iets te bewerkstelligen, te meer daar de vijand stellig door Engelsche zendelingen bekend gemaakt is met het gering getal onzer troepen, waaraan het dan ook waarschijnlijk te wijten is, dat het Marokkaansche bestuur niet reeds lang den vrede gezocht heeft, maar slechts tijd heeft zoeken te winnen, om eene magt bijeen te brengen, waaraan een legerkorps als het onze, alhoewel met den besten moed bezield, geen tegenstand zal kunnen bieden. — Men zegt, dat dadelijk na de ontvangst van het verzoek van den maarschalk om versterking, de afwezige ministers naar Parijs zijn ontboden, om over dit punt te beraadslagen, en dat het kabinet voorloopig besloten heeft dat verzoek gehoor te geven. De heer *Guizot*, alhoewel van een tegenovergesteld gevoelen, had aan de meerderheid toe moeten geven.

— Dagelijks vertrekt een groot aantal Engelsche familiën uit Parijs uit vrees voor den oorlog.

— De reis van Z. M. naar Engeland is Zaturdag ll. afgezegd. Sedert dien tijd zijn de noodige toebereidselen tot het vertrek alle gestaakt, gisteren echter zijn zij, ten minste in schijn, hervat, om te doen gelooven dat in het voornemen niets veranderd was. De koninklijke familie moet in elk geval, dezer dagen naar Eu vertrekken. H. K. H. Mevrouw de Hertogin *van Orleans* zal met hare kinderen in dien tijd Trianon gaan bewonen. Dat Z. M. naar Engeland ga of niet, de Prinses blijft te Parijs.

— Het *Journal de Commerce* zegt:

«Het verspreid gerucht dat de Engelschen eene landing op Borneo voor hadden, waar alleen de Hollanders bezittingen hebben, heeft in Holland een diepen indruk gemaakt. Men vreest, en de Engelsche gewoonten regtvaardigen deze vrees maar al te goed, dat die nieuwe gasten eenmaal op het eiland gevestigd hetzelve niet meer zullen willen verlaten. Inmiddels heeft de Hollandsche gezant te Londen de bepaaldste instructien ontvangen om daartegen te protesteren, en het is zeker dat nimmer protestatie billijker en meer gegrond is geweest. Het is krachtens bijzondere verdragen tusschen Engeland en Holland gesloten, dat dit laatste alleen en bij uitsluiting van al de andere Europesche mogendheden in het bezit is gebleven van de Sundasche eilanden, Borneo enz., terwijl Holland daarentegen van al deszelfs regten op het vaste land van Azie afstand deed. Ziedaar het regt, maar is het voor een kleinen staat toereikend het regt voor zich te hebben, indien het dat niet kan doen gelden tegenover een magtig en trouwelooos volk? Men moet echter hopen, dat Engeland ditmaal de onregtvaardigheid als te veel in het oog loopende zal beschouwen om die te durven begaan."

— De *Dinannais*, een blad van het departement Cotes-du-Nord, vermeldt dat te Plenée-Jugon dertien werklieden, welke aan het herstellen van de kerk bezig waren, van eene hoogte van zeventien *mètres* (ned. ellen), met een steiger naar beneden zijn gevallen; acht dier ongelukkigen vond men op de plaats dood, twee anderen zijn kort daarna overleden, van de overigen bevinden zich er twee in een allertreurigsten toestand. Een der werklieden had zich bij het nederstorten weten vast te klemmen aan den kerkmuur, tot dat men hem heeft gered. Een ander had zich weten te ontworstelen uit de nedergevallen massa, is met een koortsachtigen haast geloopen naar zijn kosthuis, heeft een glas cider gedronken, en is daarop nedergevallen, om niet weder op te staan.

— In *le Bien public* van den 28. Julij, leest men de volgende daad van menschlievendheid. In eene gemeente van de Haute-Saone, was eene vrouw die zwaar ziek ge-

weest was; haren man naar het veld gevolgd, om hem behulpzaam te zijn bij den oogst. Den 25. op een graanwagen naar huis rijdende, had zij het ongeluk naar beneden te storten en de beide armen te breken aan de polsen. Deze ramp stortte het geheele huisgezin in het diepste ongeluk, de man was buiten staat zijnen oogst verder in te zamelen, en zag eene diepe armoede te gemoet. De Pastoor van het dorp kwam hem te hulp. Hij deed eene oproeping in de gemeente, en wist met weinig moeite vele landlieden over te halen, om het land te gaan afmaaijen voor den ongelukkige, die het had verlaten. Op *Zondag*, te een ure in den morgen, togen meer dan 200 boeren uit, om die edele taak te verrigten. Te negen ure was de oogst binnen, en te tien ure gingen deze brave lieden naar de kerk, en ontvingen op hunnen weg derwaarts den dank van hunnen waardigen geestelijke.

NEDERLANDEN.

GRONINGEN, den 22. Augustus. Naar wij vernemen, luiden de bij het provinciale Bestuur ingekomen officiële berigten, ten aanzien der gevolgen van de jongste buitengewone hevige en aanhoudende stormvloeden, boven verwachting gunstig, en moeten de schaden, daardoor aan de zee- en rivierwaterkeerende werken toegebragt, niet aanmerkelijk zijn geweest.

De dijk aan de regter zijde van het Hoornsche diep, achter Helpen, heeft groot gevaar van doorbraak geloopen; doch daartegen is in tijds voorzien geworden.

De Zeesluis, de Statenzijl genaamd, heeft, wegens den hoogen waterstand, gedurende twee tijën niet kunnen afstroomen, waardoor het binnen boezemwater, in den morgen van den 20. dezer, tot 35 duimen boven het peil was gerezen. Er zijn echter hierdoor geene schade veroorzaakt.

KUINRE, den 20. Augustus. Van de schaden, die zich zoo op verschillende plaatsen in deze provincie als elders in ons vaderland hebben doen gevoelen, is ook deze gemeente niet verschoond gebleven; van den 18. op den 19. dezer is door eenen storm uit het west-noord-westen de Zuiderzee alhier tot op eene hoogte van 1,84 el boven dagelijksch water geloopen, en heeft den polder achter Kuinre, waar ongeveer 850 stuks vee liep te weiden, geheel en al geïnundeerd, hetgeen eene aanzienlijke schade aan de landeigenaren en huurders van landen in dien polder te weeg brengt, aangezien de meesten dezer geene andere weiden voor hun vee hebben, en alzoo genoodzaakt zijn hetzelve op stal te zetten of te verkoopen; het hooi, dat hier en daar nog aan schiften in voornoemden polder stond, is geheel bedorven of verloren gegaan.

STAPHORST, den 22. Augustus. Door de menigvuldige regens staan genoegzaam alle hooi- en weilanden onder water, zoodat het vee of op stal gezet, of naar elders is moeten overgebragt worden. De boekweit heeft door den wind veel geleden; de rogge, hoewel gemaaid, kan niet worden binnengehaald en begint uit te groeijen; eene menigte aardappelen staan in het water en beginnen te rotten; droevig is het dus hier gesteld; de afkomende Drentsche wateren doen den stuw, zijnde een kapitale keerdam voor dezen polder, bezwijken, waardoor ook aan de te veld staande turf eene groote schade wordt toegebragt.

— Aan het *Spoorweg-Advertentie-Blad* ontleenen wij het volgende.

Het getal reizigers, die van den Rijn-spoorweg sedert de openstelling tot op heden toe gebruik hebben gemaakt, bedraagt een cijfer van 160,000 personen, inderdaad belangrijk genoeg om de gegronde hoop te doen koesteren, dat ook deze spoorweg, niet minder dan de Hollandsche, na geheel afgewerkt te zijn, aan de verwachting van het publiek in allen deele zal beantwoorden.

De Baan tusschen Amsterdam en Utrecht is 5 geographische mijlen, of 36,000 meters lang; de geheele lengte, tot Arnhem toe zal 96,000 meters beslaan, of wel ongeveer 13 geographische mijlen; de breedte bedraagt 9 meters of 27 voet in den bereden (opgehoogden) weg, en 11 meters of 35 voet in de glooijingen.

Het getal in dienst zijnde locomotiven beloopt een cijfer van tien, zijnde er 6 in de fabriek van *Sharp Roberts*, te Manchester, en 4 te Amsterdam, in die van de Heeren *Verveer*, *Dixon* en *van Vlissingen en C^o^.* vervaardigd, bij welke laatste ook nog 6 naar het systeem der New-Patent-Engine van *R. Stephenson* besteld zijn. Het cijfer der wagons bedraagt te zamen 140, allen nabij Utrecht vervaardigd, en loopende, even als de locomotiven, op zes raderen.

GEMENGDE BERIGTEN.

De Hertog van Wellington is volslagen *doof* geworden door het gedruisch van het kanonvuur. (H. B.) Nu, zulk een trommelvlies heeft ook iets te lijden gehad en wordt nog dagelijks gemarteld, wanneer men de oneindige lijst van 144 titelen en 72 ridderorden Zijner Hertoglijke genade voorleest. — De Maarschalk Soult lijdt ontzettend aan zijne eksteroogen. — De Hertog d'Escars en de Prins Robecq Montmorency zijn voor de assises gedaagd. — De Maarschalk Bugeaud zit in de klem; staat met 10,000 man tegenover 50,000 Marokkanen; vraagt dringend versterking, maar zal, denkt men, nul op het rekwest krijgen, want Robert Peel schijnt er niets mede gediend, dat men de Marokkanen het «*allons enfants de la patrie*" leert. — De as van het rijtuig der Spaansche Koningin is gebroken; de planeten schijnen deze maand de grooten der aarde niet gunstig: kogels, sabelhouwen, doofheid, eksteroogen enz.; wat zou Ludeman daarvan zeggen? — Te Rhense, bij Koblentz heeft het den 19. Aug. ll. gesneeuwd. — Te Brielle is den 23. Aug. een pastoor bestolen. — In de kolonie Willemsoord heeft Elsje Breek haar man, een arme kolonist, drie springlevende zonen geschonken; pillegift en kandeel ontbreekt. Armoede en vruchtbaarheid gaan in dat gezin hand aan hand. — Te Rouse, in Vlaanderen, heeft men onder de talrijke linnenwevers, die van gebrek vergaan, blaauwboekjes in de beide talen rondgedeeld, welke de menigte hevig tegen het bewind opzet en eene algeheele souvereiniteit des volks eischen. Die revolutiemakers beginnen altijd bij de hongerigen. — De Britsche Koningin van 500 paardenkracht zal te Antwerpen in Kavelingen verkocht worden. (H. B.) — Een jong mensch van 26 jaar, vraagt een meisje, maar niet geheel ontbloot. (H. B.) — Raad om schoone, gezonde en verstandige kinderen te krijgen, geput uit de bron van Lavater en Cuvier, bij E. Hendrikse, te Middelburg. — Mejufvrouw M. W. Baille, te 's Hage, die door den Heer van der Lee op haar 15. jaar reeds *clairvoyante* is gemaakt, berigt het publiek dat zij voor den heer Worch niet meer wil slapen. (N°. 10411 H. B.)

MENGELINGEN.

Het mooije Weeuwtje van Londen.

(*Vervolg en slot van onze vorige.*)

«Zoo ga dan!" sprak zij, stond op en verliet hem, en kort daarop ging hij uit. Hij keerde dien avond in denzelfden toestand, als vroeger, naar huis terug en ging te bed. De laatste twee dagen, dat hij deze rol speelde en sedert zijne vrouw met bedreigingen begon, was hij telkens bij een vriend of in eene herberg gegaan en had den dag over geslapen, om gedurende den nacht wakker te blijven en de bewegingen van zijne vrouw te bespieden; doch dezen dag had hij het van innerlijke onrust, tot geen slapen kunnen brengen, en toen hij nu te bed lag, overmande de vermoeidheid hem dermate, dat hij trots alle inspanning weldra in eene halve sluimering viel. Daaruit wekte hem nogtans spoedig zijne vrouw, die opstond. Ofschoon ten volle wakker, had hij tegenwoordigheid van geest genoeg, om zich te houden, alsof hij vast sliep. Zij had een nachtgewaad omgeworpen, heur haar hing los over den nek en gelaat, en toen zij het ledekant voorbij kwam, viel het licht eener lamp, die op eene tafel brandde, over hare trekken op haar gelaat en ontdekte MARTIN die vale bleekte daarop en straalde uit hare oogen die giftige slangenblik, welke hem sedert hij ze 't eerst opmerkte duizend malen voor den geest hadden gezweefd. Tevens zag hij, dat zij een klein mes in de hand hield. Langzaam en stil zweefde zij daar als een spook heen; maar van hem weg. Zij ging naar de plaats, waar zij haar bovenkleed had opgehangen, nam dat af, tornde een der mouwen open en trok daar iets uit. Daarmede ging zij naar den haard, waar nog vuur brandde, daar het winter was; legde het mes en het ander voorwerp, dat zij in de hand hield, weg, en scheen iets onder de haardstede te zoeken. Eindelijk hoorde MARTIN haar mompelen: «Niet hier, hoe dwaas, hoe onberaden! Ik moet gaan en het beneden doen." Zij ging naar de deur, MARTINS hart klopte luid en hij voelde neiging, om op te springen, haar voorbij de trappen af en uit het huis te vliegen; want hij had een zonderling gevoel, alsof het alleenzijn nog vreesselijker was, dan hare vreeselijke tegenwoordigheid. Zij bleef aan de deur staan, hield de klink, doch opende niet, maar sprak half verstaanbaar: «Niet hier; misschien was het goed, dat ik 't vergat. Ik — nog één uitstel wil ik u geven, dierbare MARTIN, mij altijd nog dierbaar, hoewel verloren! Ik vrees — nog eens! — nog eens!" — Meteen wipte zij in haar bed terug, leunde haar hoofd aan MARTINS schouders, en zuchtte en steende, niet luid, maar zoo diep, alsof haar hart breken moest. Hij lag stil als een lijk nevens haar, want hij was werkelijk bevreesd, haar toe te spreken; en had hij ook lust daartoe gehad, zoo verstikten de woorden: «Één uitstel!" toch ieder geluid in zijne borst. Kort daarna scheen zij in te sluimeren.

Des morgens stond hij vóór haar op, en deze beweging deed haar ontwaken. Hij kwam toevallig, bij de tafel en zag naast het mes een stukje lood liggen. «Wat wil ALICE daarmede?" vroeg hij op onverschilligen toon, want hij wist, dat zij hem gadesloeg. — «Wat meent gij?" vroeg zij. Hij bragt het haar aan 't bed. «Dat is," hernam zij, «een wigtje uit de mouw van mijn nieuw kleed. Ik sneed het er gisteren avond uit, om het kleiner te maken, daar de mouwen mij te zwaar zijn" — MARTIN legde het zwijgend neer en ging dadelijk uit de kamer. Na geruimen tijd kwam ook zijne vrouw in het woonvertrek en had roode, gezwollen oogen. Hij deed nogtans, of hij dat niet merkte, en zeide: «Ik ben van middag weer uit eten gevraagd, ALICE."

«Zoo vaar wel! vaar wel!" sprak zij op langzamen, zeer plegtigen, maar vriendelijken toon. Hij draalde nog een oogenblik, in de verwachting, dat zij hem nog iets zeggen zou; want hij voelde zich heden minder geneigd, om bij zijne veinzerij te volharden, hetzij dan uit wederkeerende liefde, hetzij uit vrees; maar zij sprak niets meer en scheen zijne tegenwoordigheid niet langer op te merken. Met een: «Nu, vaarwel dan, ALICE!" verwijderde hij zich thans, en begaf zich naar eenigen zijner naaste buren, die hij verzocht, zich tegen den volgenden nacht in gereedheid te houden voor 't geval, dat hij hunne hulp noodig mogt hebben, vermits hij eenig vermoeden had, dat men hem heden berooven of vermoorden wilde. Deze beloofden zulks, waarschuwden nog eenige vrienden, en verzochten ook bij het geregt, dat de wacht in hunne buurt voor dien nacht versterkt mogt worden.

LESSONOUR keerde eenige uren vroeger dan gewoonlijk naar huis terug. Hij riep; maar niemand antwoordde; hij stoot de deur en ging in de slaapkamer, waar hij zijne vrouw reeds te bed en schijnbaar in diepen slaap vond. Dit was de eerste maal, dat zij niet op hem gewacht had. Hij maakte een groot geraas, wierp stoelen en bankjes omver; zijne vrouw scheen gerust door te slapen. Hij sprak tot haar; zij gaf geen bescheid. Daar hij nu werkelijk geloofde, dat zij sliep, ging hij te bed. Zij lag altijd nog rustig; twee volle uren verroerde zij zich niet. Daar op eenmaal echter sloop zij snel en zoetjes uit het bed, ijlde zonder gerucht naar een stoel bij het vuur, haalde van onder het stoelkussen een ijzeren lepel weg, legde het looden gewigtje, dat MARTIN dien morgen gezien had, daarin en hield hem toen, daarbij neerknielende, in het vuur. Na eene minuut keerde zij zich naar het bed, en MARTIN zag hare trekken van wilden hartstogt vertrekken, maar in hare oogen tranen, die een innerlijken kamp verrieden. Zij stond op lispelde voor zich heen, «Nu; zonder erbarmen!" en trad met het gesmolten lood in de regterhand aan het ledikant; doch juist toen zij het ophief: om het haren man in het oor te gieten, voer deze met een schreeuw op, greep hare hand; sprong uit het bed en riep; «Schandelijke moordenares! heb ik u gevangen? Helpt, helpt, buren! Helpt! Moord, moord!"

ALICE liet geen kreet hooren, sidderde niet, maar staarde haren man in het gezigt, maakte met een hevtigen ruk hare hand vrij, wierp den lepel in het vuur, zeeg op een stoel neer en bedekte haar gelaat met beide handen. Op LESSONOURS geroep snelden de buren toe, braken wel gewapend, bij de veertig in getal, de deuren open en stormden den trap op. Toen zij digt bij de kamerdeur waren, nam ALICE de handen van voor haar gezigt en sprak met holle stem; «MARTIN LESSONOUR, bij den levenden God, ik ben verheugd, dat het zóó gebeurd is!" Voordat hij antwoorden kon, waren zijne buren met de wacht in de kamer en namen op zijne aanklagt zijne vrouw in verzekering.

Den volgenden dag werden de kisten harer vorige mannen geopend en in elke schedel vond men eenig lood, dat kennelijk door een der ooren was ingegoten. Vrouw ALICE werd kort daarna op de getuigenis van haren levenden en van hare doode mannen, die, hoewel stom, niet minder sterk getuigden, te regt gesteld. Zij sprak niets tot hare verdediging en had na de woorden, die zij in de nacht harer gevangenneming tot haren man rigtte, geen geluid meer van zich gegeven. Eerst toen LESSONOUR in het geregtshof bij het verhoor aangaf, dat hij zich slechts dronken gehouden had, om te zien, welken indruk dat op haar maken zou, en zijne getuigenis onder eede bevestigde, wendde ALICE, die hem tot hiertoe den rug had toegekeerd, zich plotselijk om, vestigde haar schitterend oog op hem en stortte met een doordringenden kreet neder, — en die blik en die toon vervolgden LESSONOUR, tot aan het einde van zijn leven. Zijne vrouw werd schuldig bevonden en te Smithfield, overeenkomstig de wet, levend verbrand.

MARTIN LESSONOUR werd wel oud en, gelijk reeds vermeld is, een zeer rijk, maar toch nooit een gelukkig man.

ALLERLEI.

Woordelijk, voor zoo ver namelijk eene overbrenging in onze taal dat toelaat, leest men in de Magdeburger Courant van den 19. Maart 1844:

Gisteren avond tegen acht uur is ons geliefd jongste dochtertje, CLODWIGE, zacht en zalig in den Heere ontslapen, zijnde zij ééne week oud en drie kwartier uurs; het lieve kind was tot de laatste oogenblikken toe volkomen bij haar verstand en verwachtte zoo de eeuwige bazitine. Haar asch ruste in vrede, ligt dekke haar de aarde! Wandelaars, als gij voorbij komt, stort dan een traan voor ons jong geboren kind CLODWIGE.

WANZLEBEN, 16. Maart 1844.

STUHLMANN, Spekslager en Vrouw; alsmede verdere bekenden en aanhoorigheden.

—

Vraag.

Waar werd opregter trouw
Dan tusschen man en vrouw,
Ter wereld ooit gevonden?

Antwoord.

Bij de honden.

—

Minnaar.

Maal, schilder, 't beeld van mijne Rozalijn,
Getrouw en *schoon*, opdat Uw kunst moog blijken.

Schilder.

Dat zou, geloof me, 't regte middel zijn,
Om haar portret geheel te doen mislijken. —

—

Dichter.

Wie is die groote man? ô Muze meld
Den naam van hem, die tien geboden smelt
Tot één! die vroeg en spade cijfert, telt
En steeds bij 't slot der reek'ning spreekt: **geef geld!**
Zoodat de weêrgalm rolt langs vloed en veld,
En menig eerlijk burger 't hart beknelt.

Muze.

Minister van finantien heet die held.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27. Augustus. Sedert den 24. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Diana, J. Lindberg, Gothenburg, delen; Pauline, C. Dristig, Industrie, J. Ulfers, Achilles, C. Muller, Beugt, J. S. Venson, alle Gothenburg, hout; Marie Jennij, J. Grenouille, Lebourn, wijn; Glommer, G. Kristeen, Riga, lijnzaad; Commodore, P. Cousin, Londen, stukgoed.

Voor Gend bestemd:

Elisa en Emma, J. J. Schlie, Riga, hout.

Voor Brussel bestemd:

Bernardus, H. Hubens, Riga, lijnzaad, Inger Claudine, C. Hendriksen, Memel, hout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Euprosine, N. F. Leefstraten, Alicante, die frau Annette, J. Oortgiese, Baltimore, Harmonie, A. van der Meijden, Avontuur, alle ballast; de Venus, L. C. Sheermann, Trieste, Bagar, H. J. Niemann, Riga, Aeolus, J. Torbloren, Cardiff, Catharina, J. H. Schumacher, Tromsöe, alle stukgoed; Expedition, H. Nordenhof, Rio Janeiro, stukgoed.

Van Pwansen gezeild:

Marij Ann, P. Paerson, Duinkerken, lood, laatst van Vlissingen.

AMSTERDAM, den 24. Augustus. Aangaande het schip de Onderneming, Kapt. de Boer, te Grimsbij opgebragt, wordt van 16. dezer gemeld, dat hetzelve gevoerd was door Kapt. de Vries, en, volgens verklaring van deze, te Vlissingen te huis behoorende, en van daar met eene lading Tabak naar Bergen uitgeklaard was; hetzelve voerde een Sloeptuig en circa 40 à 50 tonnen groot; na elke aanhouding door de kotter Lapwine, was hetzelve tot voor Vlissingen teruggebragt. Aangaande het schip de Onderneming, Kapt. de Boer, van Kampen naar Hull, den 8. Maart uit Texel gezeild, heeft men sedert niets vernomen. — Het schip Ceres, van Vlissingen, geladen met 110 balen Tabak, is den 15. dezer na eene jagt van twee uren, door de Engelsche Tolkotter Albert, genomen, en te Dublin opgebragt. (Amst. C.)

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BENTEM.